

HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ

Tuyệt cung

Ba người đi hơn năm mươi dặm đường, băng qua núi đồi san sát nhau nhưng vẫn chưa tìm thấy Tuyệt cung đâu cả.

Cả ba vẫn tiếp tục quan sát khắp nơi, cho đến lúc cả ba dừng chân nghỉ ngơi trước một cánh rừng tùng rậm rạp.

Cả ba đều quan sát và trầm trồ khen ngợi cảnh rừng ngát xanh, đẹp vô vàn. Cánh rừng rậm rạp đến nỗi không nhìn thấy lối nào để vào cánh rừng này cả.

Chiêu Hạ quay sang hỏi Đông Bích :

- Đông ca à, cánh rừng này sao âm u thế này. Nếu vào chưa chắc đã tìm được ra lối đấy nhé!

Vương bất lão phụ họa :

- Đúng đấy, đại ca cũng muốn vào xem nhưng từ nãy giờ chưa tìm ra một lối vào. Thật kỳ lạ!

Đông Bích đăm đăm nhìn vào cánh rừng tùng lảm bảm :

- Cánh rừng tùng thật kỳ lạ! Thật kỳ lạ!

Rồi đột nhiên chàng nhún người bay lên một cây đại thụ mọc ngoài mé rừng rồi chú mắt quan sát.

Chàng đăm chiêu nhìn từ phía xa, xong chàng mỉm cười nháy xuống.

Thấy vậy Chiêu Hạ hỏi ngay :

- Đông ca có phát giác điều gì chẳng?

Đông Bích gật đầu :

- Có!

- Điều gì vậy?

- Một trận pháp phức tạp.

Vương bất lão chen vào :

- Ở đâu?

- Chính cánh rừng tùng này.

- Ô!

Chiêu Hạ và Vương bất lão đều ngạc nhiên quay nhìn vào cánh rừng tùng như muốn xuyên thủng những bí mật, những cam bẫy đang giăng mắc chực chờ.

Đông Bích nhìn hai người, chàng nói :

- Chúng ta hãy tiến vào.

Nói xong, chàng phóng mình đi trước và dặn dò :

- Đại ca và tiểu muội hãy cố bám sát vào từng bước của tiểu đệ nhé! Vì đây là một trận đồ thật phức tạp tên gọi là Cửu Cung Hóa Dương trận, trận đồ này là phối hợp rất khéo léo giữa âm dương tương sinh tương khắc và như vậy sẽ có nhiều cạm bẫy, nếu người phá trận nhầm lẫn một bước đi.

Đông Bích vội dừng chân giảng giải thêm cho hai người được rõ ràng về trận đồ này. Chàng không quên dặn thêm :

- Cửu Cung Hóa Dương trận phức tạp nhất là nó có chín cửa tử mà chỉ có một cửa sanh. Sanh môn và tử môn lại ẩn che để biến hóa lúc trận phát động. Người sáng tạo trận đồ này thật uyên thâm về nguyên lý tương khắc, nếu không may mắn được sự chỉ dẫn của Bá Nhược Du Kiến Anh thì ngày nay chắc tiểu đệ cũng đành thúc thủ thôi.

Vương bát lão liền hỏi :

- Nay Đông tiểu đệ, trận đồ này có thể phá hủy cho tan tành ra được không?

- Được chứ?

- Vậy chúng ta hãy phá nó đi thôi.

Đông Bích lắc đầu :

- Phá thì được song phải mất nhiều ngày giờ, hơn nữa nếu phá đi thì rừng tòng này sẽ không còn vẻ đẹp huyền bí nữa mà giờ đây chúng ta chỉ cần xâm nhập vào bên trong là điều cần thiết.

Chiêu Hạ xen vào :

- Đông ca cũng mền cảnh thiên nhiên như vậy tâm hồn cũng thi sĩ lắm đấy.

Cả ba cười vang và bước theo dấu chân của Đông Bích.

Đông Bích đi trước dẫn đường.

Chàng bước tới, quẹo trái, qua phải, có khi phải bò sát mặt đất để tránh những cạm bẫy trùng trùng.

Cả ba tiến vào được gần hết trận đồ thì Đông Bích ra dấu dừng lại. Chàng quan sát rồi nói :

- Trận đồ này đã được bổ túc thêm mấy phần tuyệt diệu hay là... đúng rồi...

Chiêu Hạ đi sau Đông Bích vội lên tiếng hỏi :

- Cái gì mà đúng vậy Đông ca?

- Chắc chắn là Cung chủ Tuyệt cung đã luyện xong Bí kíp toàn thư.

Vương bát lão góp lời :

- Thế là nguy hiểm cho chúng ta đấy.

Chiêu Hạ tiếp lời :

- Nhưng tại sao Đông ca lại quyết đoán như vậy?

- Không khó gì, vì trận đồ này mới được bổ túc mà phần bổ túc này thật tuyệt diệu, nếu không phải có ghi trong Bí kíp toàn thư thì ở đâu có được?

Vương bất lão tán đồng :

- Tiểu đệ nói đúng lắm. Và chắc là Cung chủ phải quán xuyên mọi tuyệt chiêu bí thế của các môn phái võ lâm giang hồ và...

Chiêu Hạ chận lời :

- Và như vậy là sẽ gây khó khăn cho chúng ta.

Vương bất lão vỗ tay đánh đốp một cái nói :

- Đúng lắm.

Vừa lúc đó ba người thấy trước mặt hiện ra chín tảng đá chắn ngang lối đi, thì Đông Bích đã nói :

- Hãy cẩn thận, trong chín tảng đá này chỉ có một tảng đá là cửa sanh để chúng ta đi, nếu chúng ta mở nhầm thì vào ngay cửa tử ngay lập tức.

Đông Bích nhắm lại phương hướng và ước định vị trí rồi đột nhiên tung hữu chưởng đánh tới.

Ầm!

Chưởng phong đánh nát một tảng đá thành bụi mờ thì Đông Bích đã hô to :

- Hãy thoát đi nhanh lên.

Tức thì bóng chàng đã vọt đi như mũi tên bắn đồng thời Chiêu Hạ và Vương bất lão cũng bám sát theo như hình với bóng.

Khi cả ba rơi xuống thì đã thấy không còn rừng tùng nữa mà giờ đây rừng tùng đã nằm im lìm ở phía sau lưng. Nơi đây chỉ còn lại một vườn thượng uyển cây hoa muôn sắc muôn loài khoe màu xông hương ngào ngạt khắp nơi.

Chiêu Hạ chằm trồ khen ngợi :

- Ô! Tuyệt đẹp, thật là một tiên cảnh.

Bỗng có tiếng người "hừ" một tiếng và tiếp theo có giọng nói :

- Hừ! Con tiện tỳ này lớn gan thật.

Nghe tiếng nói cả ba người giạt mình thủ bộ thì phía trước mặt đã hiện ra ba bà già, tóc người nào cũng thật dài nhưng mỗi người một màu: tóc trắng, tóc nâu và tóc đen. Ba bà này cũng mặc y phục cùng màu như tóc của mình, mặt mày thật là xấu xí và quái gở.

Chiêu Hạ vừa thấy ba bà này đã nói nhỏ với Đông Bích :

- Ba lão bà này là nhân vật ghê gớm lắm đấy, họ cùng nổi danh một thời với phụ thân tiểu muội đấy.

Đông Bích hỏi ngay :

- Danh hiệu họ là gì vậy?

- Âm Tiễn tam nương.

- Chắc họ chuyên về ám khí?

- Đúng vậy.

Đông Bích nhích lên hai bước gần giọng hỏi :

- Ba vị có phải là ám Tiền tam nương?
- Chính phải, thành nhãi cũng nghe danh chúng ta à?
- Điều đó không hệ trọng.
- Sao?
- Tại hạ muốn biết tam vị đến đây với mục đích gì?
- Lấy mạng.
- Chúng tôi?
- Đúng vậy.

Đông Bích cất tiếng cười lớn rồi nói :

- Tam vị là môn hạ của Tuyệt cung?
- Một trong ba bà đáp ngay :
- Trợ giúp cho Cung chủ Tuyệt cung.
 - Mà bây giờ tam vị muốn làm khó dễ chúng ta?
 - Không phải làm khó dễ mà muốn lấy mạng.
 - Tại sao?
 - Vì theo lời yêu cầu của Cung chủ.
 - Nhưng tam vị liệu sức mình có bao quản được không?

Một lão bà đứng một bên hét lớn :

- Thành nhỏ phách lối!

Lời chưa dứt, bà ta liền phẩy hai tay áo rộng thì một loạt mũi tên màu trắng bạch như tóc của bà ta xé gió, cái trước cái sau, nhằm các yếu huyệt của Đông Bích phóng đến.

Tuyệt kỹ sử dụng ám tiễn cùng một lúc mà điều khiển tốc độ khác nhau cho từng loạt rồi tỏa ra chia nhau vây phủ mục tiêu thì thật là hiếm có.

Đông Bích cũng hét lên một tiếng "giỏi lắm" và thân hình chàng đã chộp lên, ngã về tả về hữu trong khi chiếc quạt của chàng lại sè ra múa lên loang loáng.

Bỗng chàng hét lên :

- Cho người chết!

...bầu bạn. Thế nào lão bà này cũng bị đại ca cho một vố chua cay.

Chàng đang suy nghĩ cười thầm thích ý, bỗng chàng thoáng thấy từ phía những bụi cây có hơn mấy chục môn hạ Tuyệt cung đồng loạt tra tên vào.

Đông Bích vừa thoáng thấy bọn này đưa cung lên chưa kịp nhả tên thì nhanh như điện, chàng liền vung chiếc quạt nhằm những tên này bấm chốt sử dụng ám khí. Tức

thì một loạt liễu điệp phi đao từ trong những nan quạt bay ra ghim vào bọn môn hạ này.

Một loạt tiếng la hãi hùng vang lên :

- á... á... á...

Thân người ngã xuống huỳnh huých, không một tên nào thoát khỏi. Nghe tiếng la hai lão bà mất bình tĩnh quay lại thì chính trong giây phút sơ suất đó, cây nhuyễn kiếm của Chiêu Hạ đã tiện đứt đôi tay của một lão bà và Vương bất lão đã bắn liên tiếp hai viên đạn ghim vào hai tròng mắt của một bà lão còn lại.

Hai tiếng la nã nê vang lên, hai lão bà lão đảo chạy vào phía trong nơi đã hiện ra mấy lớp lầu cao nguy nga, sừng sững đứng như khiêu khích.

Chiêu Hạ nói lớn :

- Chúng ta đuổi theo.

- Hãy dừng lại!

Tiếng nói đột ngột tiếp theo lời nói của Chiêu Hạ làm ba người phải ngậm ngừng dừng bộ pháp.

Vừa khi đó từ phía xa đã có hơn bốn năm chục môn đồ Tuyệt cung ào ào chạy đến.

Đông Bích nhìn mấy lão đi đầu hét lên :

- Ô! Những bại tướng đều trốn về nương náu ở Tuyệt cung!

Đông Bích gật gù tiếp :

- Hôm nay có đủ mặt nhị vị Động chủ Hoàng Giáp động phủ và Hắc Thạch ma động cũng như Điện chủ U Hồn ảo điện, ta có một lời muốn hỏi?

Điện chủ U Hồn ảo điện hát hàm hỏi lại :

- Người muốn hỏi gì?

- Tất cả các người ngày trước đều có tham dự trận tàn sát Song Hiệp Tiên Kiếm trên đỉnh Băng Sơn chứ?

- Đúng!

- Vậy hôm nay tất cả phải chết!

Những người hiện diện nghe qua đều rúng động. Vì họ còn lạ lùng gì khả năng của Đông Bích nữa. Song họ còn tin tưởng vào sự hợp lực của số đông để hy vọng đàn áp được Đông Bích nên lão Điện chủ lớn tiếng :

- Bạch y thư sinh! Người quyết định làm cái việc ngông cuồng đó sao?

Đông Bích bước tới một bước, quét đôi mắt một vòng với hai luồng nhãn quang sáng quắc, chàng nói :

- Không phải nhiều lời! Chúng bay muốn tự vận hay chờ ta giết chết...

Chàng chưa nói dứt câu thì lão Điện chủ đã hô lên :

- Hợp chưởng!

Túc thì hai lão Động chủ cùng tiến lên, hợp lực tung mạnh mỗi người một chưởng.

Hơn nữa đám cao thủ môn hạ lại cũng tiếp tay tấn công vào Đông Bích cũng như tấn công ào ạt vào Chiêu Hạ và Vương bát lão.

Một trận huyết chiến thật ghê gớm.

Chưởng phong cuốn dậy cả một góc rừng.

Sự hợp chưởng của bọn chúng thật là kinh hồn. Chưởng lực ào ạt ép tới, bao bọc quanh ba người phe Đông Bích như sóng gào, thác đổ.

Đông Bích nổi giận, hét lên một tiếng, dùng Âm Dương Thiên Toàn chưởng với nhất thức, nhị thức và hợp thức đánh ra với sức nóng hỏa nhiệt, lãnh băng và tàn phá ghê hồn để phủ trùm đối phương.

- Á... á... á...

Những tiếng ré vang trời, những tiếng rên áo não nổi lên.

Hơn mười mấy bóng người văng ra xa ngoài mười trượng chết không nhắm mắt.

Bọn người còn lại có võ công cao hơn nhưng cũng bị thương không đứng dậy nổi.

Ôi! Chỉ trong chớp nhoáng mà Đông Bích đã giết hàng loạt người, thật xưa nay chưa từng thấy.

Máu nhuộm chiến trường đỏ ối! Tiếng rên rỉ mỗi lúc một thảm não hơn.

Lão Điện chủ và hai lão Động chủ có nội lực cao cường, tuy không đến nỗi bị thương nặng vì nhờ bọn cao thủ môn hạ xả thân hy sinh nhưng bọn họ vẫn tâm thần rung động, khắp người như tiểu liệt, mặt mày tái nhợt, không dám xông vào công địch nữa.

Cả ba đều hoảng sợ, vờn mình nhảy ra ngoài vòng chiến.

Đông Bích trợn mắt hét lên :

- Lũ ngươi trốn đi đâu?

Chàng lắc mình một cái, thân hình đã chập chờn như một bóng ma, nhảy đến trước mặt ba người đó.

Lại một lần nữa, chàng dùng Âm Dương Thiên Toàn chưởng đánh ra liên tiếp ba tuyệt chiêu nhắm vào ba lão ma như trời long đất lở.

Ba tiếng "hự" đau đớn, ba lão này văng ra xa năm trượng, kẻ thì cháy nám, kẻ bị lãnh băng cứng đờ và có lão xương thịt tả tơi, máu tuông lai láng.

Phía bên Chiêu Hạ và Vương bát lão còn đang đánh nhau kịch liệt thì chàng hét lớn :

- Đại ca, tiểu muội hãy dừng tay.

Lập tức hai người này nhảy lui lại khỏi vòng chiến thì Đông Bích nói lớn :

- Bọn các ngươi hãy nhìn những xác chết này mà suy gẫm. Vì các ngươi chỉ là bộ hạ nên ta cho phép các ngươi mau rời khỏi nơi này. Nếu lần sau ta còn gặp các ngươi hành động theo bọn hắc đạo thì đừng trách ta tàn ác.

Bọn này toàn là những cao thủ nên nghe chàng nói thế chúng chẳng những không hối cải mà còn căm giận thêm. Một tiếng hô lớn :

- Hãy giết!

Tức thì cuộc tái chiến mở màn.

Bóng chưởng đập chùng.

Tiếng la thảm nã.

Chết chóc, thây chết càng nhiều.

Phút chốc chiến trường chỉ còn lại những xác chết và những bãi máu đen ngòm.

Đông Bích, Chiêu Hạ và Vương bất lão đứng nhìn cảnh chết chóc mà lòng rúng động và ái ngại.

Đông Bích lại lấy ba chiếc đầu của lão Điện chủ và hai lão Động chủ gói lại để tế lễ cho phụ thân chàng.

Đông Bích càng suy nghĩ càng sôi hận.

Chàng hét lên :

- Giết! Giết hết!

Căm thù sôi sục, chàng phóng người đi về mấy dãy nhà đồ sộ của Tuyệt cung.

Đông Bích như kẻ điên cuồng, phóng người vun vút lao đi.

Chiêu Hạ và Vương bất lão cùng đuổi sát theo.

Chỉ trong chớp mắt là cả ba đã đứng trước mặt tòa cung điện nguy nga, đồ sộ.

Công trình kiến trúc thật vĩ đại và công phu nhưng chưa ai để tâm chiêm ngưỡng thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét vang động khắp mọi nơi của Tuyệt cung.

Cả ba chạy nhanh về phía có tiếng la vang động ở về mé tây của mấy dãy nhà đồ sộ, chắc là nơi xảy ra cuộc chiến kinh hoàng giữa các cao thủ của những môn phái và các cao thủ kiên cốt của Tuyệt cung.

Một trận ác chiến đang diễn ra rất khốc liệt.

Đôi bên đều có kẻ chết người bị thương.

Đông Bích đảo mắt tìm khắp nơi nhưng không thấy tên nào có thể nghi là Cung chủ nên chàng nói :

- Chúng ta phải tìm cho ra Cung chủ mới được.

Nói xong cả ba phóng mình vào mấy dãy nhà cung điện nguy nga.

Những gian nhà mệnh mông được chạm trổ, điêu khắc tỉ mỉ và công phu như những cung điện vua chúa.

Cả ba, lúc bấy giờ cũng phải để mắt quan sát từng chiếc cột khắc rồng, từng chiếc bàn, chiếc ghế đều bằng hồng thạch chạm trổ tinh vi.

Cả ba đi vào đến khách sảnh thì càng ngạc nhiên hơn với những bức vách chạm trổ thật linh động.

Chiêu Hạ buộc miệng khen :

- Thật là một kỳ quang của nhân loại.

Đông Bích thêm lời :

- Nhưng rất tiếc họ sử dụng để mưu đồ đen tối.

Vương bất lão ngắm nhìn mọi vật rồi nói :

- Có lẽ vì quá tuyệt đẹp nên mới có hai chữ Tuyệt cung chứ?

- Đúng đấy đại ca.

- Đại ca nhận xét rất kỹ lưỡng.

Bỗng lúc đó có tiếng cười gằn đó phát ra, rồi tiếp theo có hai bóng người chạy vụt ra, cản bước tiến của ba người.

Đông Bích "hừ" một tiếng, dừng chân trở mắt nhìn hai thiếu nữ và hỏi ngay :

- Hai cô kia! Cung chủ của các cô trốn ở đâu?

Hai thiếu nữ nhìn ba người lắc đầu :

- Các người không được hỏi.

- Tại sao?

- Vì các người phải chết!

Chiêu Hạ lướt ra hỏi :

- Hai cô nương muốn gì?

- Đã nói rồi!

- Hai cô đã lượng sức chưa?

- Đừng nói nhiều lời, hãy đỡ chưởng!

Thiếu nữ đứng trước vừa nói dứt lời, liền vung tay phát chưởng tức thì.

Cái phát tay tuy nhẹ nhàng nhưng có một luồng kinh phong lao đến như núi đè khiến Chiêu Hạ không dám đỡ phải rùng mình dùng Xạ ảnh quang lách mình né tránh.

Thiếu nữ đánh hụt một chiêu đầu liền lướt mình tới nhanh như điện chớp, vận dụng hết sức mình đánh bồi thêm một chưởng thứ hai công thẳng vào mình Chiêu Hạ.

Chiêu Hạ biết võ công của thiếu nữ không phải tầm thường, lòng tự ái nổi lên khiến nàng không còn nhân nhượng gì cả.

Nàng hét lên một tiếng, phát bàn tay trái đánh tạt ra rồi nương theo thế đó mà phản công.

Nàng liền tiếp trả lại hai chưởng với một kinh lực ghê hồn khiến cho thiếu nữ này phải chấn động lùi lại ba bước.

Nàng toan lướt tới đánh thêm một đòn sát thủ thì thiếu nữ thứ hai đã lướt tới phát ra một luồng kinh lực đánh Chiêu Hạ dội trở về chỗ cũ.

Chiêu Hạ tức giận hét lên :

- Các cô muốn làm bạn với tử thân sao?

Rồi không đợi cho thiếu nữ ấy đáp lời, nàng liền sử dụng Xạ ảnh chưởng, môn chưởng pháp đặc dị của nàng và phối hợp với Xạ ảnh quang, nàng vút lên trên không, thân hình lộn hai vòng, chưởng phong âm thâm công tối và chỉ nghe hai tiếng "hự" vang lên.

Bịch! Bịch!

Hai thiếu nữ cùng một lúc phun ra hai ngụm máu tươi ngã xuống im lìm.

Bỗng lúc đó có một tràng cười trong như ngọc và tiếp theo có giọng nói :

- Hừ! Thủ đoạn ác độc. Cô nương là gì với Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ?

Cả ba đều sững sờ không phải vì sự xuất hiện của mỹ phụ mà vì lời nói của bà ta.

Đông Bích nhích lên chặn lời hỏi lại :

- Phu nhân là người thế nào ở Tuyệt cung?

Bà ta ngấm nhìn Đông Bích rồi hỏi :

- Người là Bạch y thư sinh, con của vợ chồng Nam Chính Hùng?

Đông Bích thoáng mắt ngạc nhiên đáp :

- Đúng vậy! Nhưng phu nhân hãy trả lời câu hỏi của tại hạ đi!

Bà ta bước tới uyển chuyển, cất tiếng cười để lộ hàm răng đều, trong như ngọc chiếu. Bà ta nói :

- Người muốn biết ta làm ư?

- Vâng!

- Tại sao vậy?

- Để tại hạ khỏi giết nhầm người.

- Người phách lối như cha người vậy đó.

Đông Bích càng kinh ngạc hỏi lại :

- Phu nhân biết phụ thân tại hạ?

- Ta đã nói rồi!

Chiêu Hạ chặn lời :

- Đông ca, không cần phải nói nhiều lời với bà ta làm gì, bà ta nói như người điên vậy!

Mỹ phụ nghe vậy tức giận liền hét lên :

- Hỗn láo!

Cùng với tiếng quát, mỹ phụ vung cánh tay thì một mũi trâm vàng lóng lánh thấp thoáng như chớp giạt.

Chỉ nghe Chiêu Hạ la lên một tiếng :

- Á...

Mũi trâm vàng đã ghim vào bả vai nàng.

Đông Bích tức giận tung ra một chưởng đẩy lui mỹ phụ, đồng thời chạy đến đỡ Chiêu Hạ hỏi dồn :

- Chiêu muội, Chiêu muội có sao không?

Nàng nhìn chiếc trâm vàng ghim trên vai nghiêng rặng nói :

- Nhỏ ra cho tiểu muội.

Đông Bích chẳng nói thêm nửa lời, lập tức giật mạnh chiếc trâm vàng ra đồng thời lấy thuốc rịt ngay vết thương và chàng lấy Ngọc Lân di lệnh ra đưa cho Chiêu Hạ dặn :

- Tiểu muội hãy ngậm thẻ ngọc này để xoa độc.

Chiêu Hạ liền làm y như lời Đông Bích.

Trong khi đó mỹ phụ sau khi bị Đông Bích đẩy chưởng bức lui nên tức giận tiến tới, song bị Vương bất lão chặn lại nên đôi bên đang giao đấu với nhau qua mấy chiêu thế rồi.

Sau khi rút chiếc trâm vàng ra, chàng cầm chiếc trâm ngắm nghía rồi rút trong bọc ra cũng một chiếc trâm y hệt như vậy.

Chàng lẩm bẩm :

- Chính mỹ phụ này đã phóng phi trâm hại mẫu thân ta và người còn giữ trâm vàng này trao cho ta. Thật không ngờ lại gặp oan gia.

Lửa giận lại nổi lên nên Đông Bích vùng hét lớn :

- Hãy dừng tay!

Wương bất lão và mỹ phụ cùng dang ra vì tiếng hét của Đông Bích.

Tay cầm hai cái trâm vàng, chàng từ từ bước tới, gằn giọng hỏi :

- Người còn nhớ cách đây mười tám năm, người đã sử dụng chiếc trâm này trên đỉnh Băng Sơn chứ?

Mỹ phụ gật đầu :

- Tiểu tử, ngày trước Bích Lạc Tiên Cơ chết vì trâm vàng của ta phải không?

Nghe nhắc Đông Bích tức giận thêm, chàng gằn giọng :

- Không bao giờ Bích Lạc Tiên Cơ chết được.

- Còn sống?

- Đúng!

Sự giận dữ hiện lên, nét mặt mỹ phụ biến đổi từng đợt rồi bà ta mới nói :

- Vậy mà ta tưởng hấn đã chết rồi. Thật không ngờ... Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ này sống trong mộng gần hai mươi năm rồi.

Mỹ phụ chính là Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ, ngày trước là sư muội của Bích Lạc Tiên Cơ. Hai người cùng yêu Nam Chính Hùng nhưng Thánh Kiếm Nam Chính Hùng chỉ yêu Bích Lạc Tiên Cơ nên đã gây hận tình cho Phan Tuyết Cơ. Do đó nàng quyết tâm mưu sát hại tình địch và người mình yêu mà không yêu nàng để thỏa nỗi hận tình.

Ôi! Tình yêu thật ghê gớm. Nhất là tình yêu và lòng dạ của người đàn bà.

Cũng vì ý đồ tiêu diệt tình nhân và tình địch nên Phan Tuyết Cơ đã cùng sống với Kha Thác Lợi, một người Mông Cương để mưu định cho bằng được sự trả thù, đồng thời mưu xưng bá trên giang hồ cho thỏa lòng ước mơ.

Giờ đây hồi tưởng lại câu chuyện ngày trước, bà ta không khỏi bàng hoàng. Giác mộng sắp đại thành thì gặp phải oan gia.

Thật hậu sanh khả úy! Bà ta quắc mắt sôi sục sát khí quát lớn :

- Cho ngươi chết!

Vừa quát bà ta vẩy chưởng ngọc với sự căm giận tột cùng nên sức mạnh như thác lũ, mưa nguồn đổ tuôn ào ạt, như sóng nổi ba đào, phủ trùm Đông Bích.

Chàng cất tiếng gọi lớn :

- Đại ca, hãy để bà ta cho tiểu đệ đối phó.

Vừa quát, Đông Bích liền tống ra một chưởng vào giữa hai người làm Phan Tuyết Cơ và Vương bất lão liền dang ra.

Đông Bích thân ảnh chớp lên đã đứng trước mặt mỹ phụ.

Chàng quát :

- Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ hãy xem chưởng đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì bóng chưởng đã đập chùng vậ chặt lấy mỹ phụ. Song Phan Tuyết Cơ đâu phải là tay vừa, nên bà ta cũng đã sử dụng song chưởng liên tiếp đẩy chưởng phản kích.

Ầm...

Chưởng phong va chạm, bóng người lại dang ra.

Đông Bích thân hình lắc lư lùi lại ba bước.

Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ miệng rỉ máu, lùi lại tám bước dài, thân hình dựa vào bức tường trong cùng sát với cánh cửa.

Trong lúc đó Phan Tuyết Cơ dợm người định lao đi vào phía cánh cửa thì nhanh như chớp, Đông Bích hét lớn :

- Hãy coi đây.

Tức thì hai chiếc trâm vàng mà chàng đang cầm đã được vung ra...

Nhưng trong giây phút hiểm nguy đó khi mà hai chiếc trâm vừa rời tay Đông Bích thì có một bóng nàng con gái vọt ra ôm chầm lấy Phan Tuyết Cơ.

Nàng này vô tình làm thân hứng trọn hai mũi trâm vàng kịch độc ghim chặt vào lưng.

Nàng chỉ la lên một tiếng ái thì thân hình đã ngã sấp xuống mặt nền đại sảnh.

Một diễn biến quá đột ngột làm ai nấy đều sửng sốt. Khi thấy bóng nàng con gái ngã xuống thì Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ chạy đến ôm chầm lấy thân xác người con gái đã vô tình hứng sự chết chóc thay cho bà ta.

Mỹ phụ hét lên :

- Sa Ly! Trời ơi, con tôi đã chết.

Đông Bích cũng không ngờ sự việc xảy ra như vậy nên khi biết nàng thiếu nữ đó là Quận chúa Sa Ly thì chàng cũng bàng hoàng kinh động.

Chàng lững thững đi lại phía Quận chúa Sa Ly như kẻ mất hồn đầy hối hận.

Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ sõi sục hận thù liền buông nàng Sa Ly, đứng phất dậy nhìn Đông Bích cất tiếng quát :

- Tiểu tử! Ngươi phải đền mạng.

Nói xong là bóng chưởng của bà ta đẩy tới nhưng vẫn thấy Đông Bích như không buồn phản ứng vì đôi mắt chàng đang chăm chú nhìn vào nàng Sa Ly đang lăn lộn đau đớn.

Nguy cơ kề cận mà chàng vẫn tự nhiên nên nàng Chiêu Hạ hét lên :

- Đông ca, hãy tránh mau.

Vừa hét, nàng vừa sử dụng Xạ ảnh quang thân ảnh lướt tới, tay đẩy Đông Bích và tay kia cử chưởng phản kích lại Phan Tuyết Cơ.

Bùng!

Chưởng phong chạm nhau, Phan Tuyết Cơ lợi thế hơn nên thân hình chỉ lắc lư còn Chiêu Hạ thì bị dội lui lại ba bước.

Riêng Đông Bích vì cái đẩy của Chiêu Hạ nên ngã nhào đến cạnh Sa Ly.

Trong khi Phan Tuyết Cơ và Chiêu Hạ tiếp tục cuộc chiến thì Đông Bích đã ngồi cạnh đỡ Sa Ly dậy, nhưng nàng mỉm cười thêu thào :

- Đông thiếu hiệp! Sa Ly không trách thiếu hiệp mà vui lòng được chết trong vòng tay thiếu hiệp... Sa Ly chỉ yêu cầu một lần cuối, không biết... Đông thiếu hiệp có vui lòng nhận lời cho kẻ sắp vĩnh viễn xa thiếu hiệp?...

Đông Bích giờ phút này quên cả ngoại cảnh chung quanh mà chàng chỉ thấy có Sa Ly đáng thương nên chàng nói nhanh :

- Tôi... tôi bằng lòng, xin Sa Ly cứ nói.

Quận chúa Sa Ly đưa đôi bàn tay tìm bàn tay Đông Bích siết chặt lại.

Nàng nhìn chàng với đôi mắt lơ lơ, nhỏ giọng :

- Sa Ly biết... sắp phải xa thiếu hiệp...

Đông Bích chận lời :

- Để tại hạ rút mũi trâm ra cho.

Nàng lắc đầu :

- Không được đâu, nếu rút ra Sa Ly chết ngay vì quá gần tim nên vô phương cứu chữa.

- Nhưng tại sao Quận chúa lại chạy vào đây làm gì?

- Sa Ly tìm mẫu thân để báo tin dưỡng phụ của Sa Ly đang cùng Võ Lâm tam tuyệt tranh tài nơi phía sau Tuyệt cung, trên đỉnh núi tuyết.

- Họ đang đánh nhau với Cung chủ?

Vừa nói được đến đây, sắc mặt nàng nhợt nhạt thất thần hơn.

Nàng thều thào :

- Đông thiếu hiệp... lời yêu cầu Sa Ly đã được thiếu hiệp chấp thuận rồi phải không?

- Quân tử nhất ngôn, dấu sao Đông Bích này cũng làm cho bằng được để chuộc lỗi với Sa Ly.

- Thiếu hiệp đừng nói thế! Sa Ly vui lòng được chết trong vòng tay của thiếu hiệp đó là điều mà Sa Ly ước mơ và điều yêu cầu của Sa Ly là...

Nàng nói đến đây đôi mắt đã lờ mờ, Đông Bích lay gọi :

- Quận chúa, điều yêu cầu gì hãy nói đi.

Quận chúa Sa Ly hé môi mỉm cười cố gắng nói :

- Sa Ly... muốn Đông... thiếu hiệp... hôn Sa Ly để Sa Ly chết được nhắm mắt.

Đông Bích không ngờ lời yêu cầu kỳ dị này thật quá dễ nhưng cũng quá khó. Chàng còn đang bàng hoàng thì đã nghe tiếng giục của Sa Ly :

- Đông thiếu hiệp, hãy hôn em đi.

Tiếng nói của nàng như thiết tha như ai oán khiến chàng không thể làm gì hơn trước cảnh này nên đành như cái máy cúi xuống hôn lên đôi môi đang chờ đợi của nàng.

Nụ hôn đầu cũng là nụ hôn cuối đời của một người con gái thiết tha yêu đương với người yêu, dù lúc lia đời cũng chỉ xin được chiếc hôn. Một chiếc hôn vĩnh biệt, một chiếc hôn dành cho người tình yêu dấu. Dầu có hiểu hay không hiểu cho hoàn cảnh của nàng, hoàn cảnh của một Quận chúa Sa Ly hồn nhiên, trong trắng, mà phải bị giam hãm trong Tuyệt cung bí địa để chôn vùi đời con gái giữa thanh xuân.

Đông Bích vẫn còn đang hôn lên đôi môi ước mộng đã ngã sang màu tái trắng mà vẫn chưa dứt thì bỗng nhiên có một bàn tay con gái mềm dịu đặt lên vai chàng giọng ngọt ngào :

- Đông ca, nàng đã chết rồi!

Lúc này Đông Bích mới giật mình ngẩng đầu lên, trên má chàng còn vương đôi giọt lệ. Chàng nhìn người vừa nói bàng hoàng :

- Chiêu muội, muội hãy thông cảm vì nàng cũng đáng thương.

Chiêu Hạ mỉm cười dễ dãi :

- Đông ca, Đông ca hành động như thế phải lắm! Tiểu muội không buồn đâu.

Đông Bích chợt hỏi :

- Còn Hoa Nữ Vương Phan Tuyết Cơ đâu?

- Bà ta đã chết bởi nhuyển kiếm của tiểu muội.

- Chết rồi?

Chàng nhìn Chiêu Hạ và lúc đó Vương bất lão cũng đến một bên, chàng nói ngay:

- Chiêu muội hãy lo chôn cất dùm nàng Sa Ly và đại ca hãy lo dàn xếp cùng với quần hùng nơi đây vì Tuyệt cung không còn người chủ trì thì chúng ta tất thắng dễ dàng. Tiểu đệ phải lên ngay đỉnh núi tuyết mới được.

Mọi người đều tán thành sự phân công của chàng.

Sau khi chia nhiệm vụ xong, Đông Bích vội băng người vút đi về phía sau Tuyệt cung.

Chàng đi trong hận thù ngập tràn.

Đông Bích vừa lao đi, Chiêu Hạ đã vội gọi giật lại :

- Đông ca.

Đông Bích nghe gọi dừng bộ quay lại hỏi :

- Cái gì vậy tiểu muội?

Chiêu Hạ đôi mắt trĩu mến, giọng âu yếm :

- Đông ca hãy thận trọng, vì địch nhân là những kẻ nguy hiểm, nhiều thủ đoạn.

- Cảm ơn tiểu muội, mọi việc thu xếp nơi đây xin nhờ tiểu muội và đại ca lo chu toàn cho.

- Được rồi, Đông ca cứ yên tâm.

Đông Bích đôi mắt thương mến :

- Đông ca đi nhé!

- Vâng. Hãy thận trọng đấy!

Tiếng nói Chiêu Hạ vừa dứt, là thân hình chàng như vệt khói trắng, thoát đi về phía đỉnh núi tuyết giữa mùa đông.

Chiêu Hạ đứng nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng chàng thì bên tai đã nghe tiếng nói :

- Chiêu muội, hãy lo chôn cất Quận chúa Sa Ly đi chứ?

Nàng giật mình quay phắt lại ngượng nghịu.

- Vâng, đại ca cứ lo nhiệm vụ đại ca đi.

Wương bất lão cười hề hề nói :

- Ngoài kia bọn Tuyệt cung còn hăng đánh nhau quá xá nhưng không sao? Ta sẽ chu toàn.

Nói xong Vương bất lão thoát nhanh khỏi sảnh điện, hướng về phía trận chiến đang đánh nhau tới bờ.

Chiêu Hạ giờ đây mới loay hoay lo tìm phương cách để chôn cất Quận chúa Sa Ly cho được tử tế như lời căn dặn của Đông Bích.

Với sự tháo vát, khôn lanh, nàng đã hoàn tất phần nghĩa vụ một cách hoàn hảo.

Nàng lấy một mảnh đá gân đấy cắm vào đầu mộ và ghi rõ

"Quận chúa Sa Ly chi mộ".

Xong đầu đó nàng mới thở dài ngồi bên cạnh mộ tiếc thương cho một kiếp người đã ra đi...

Trong khi đó...

Vương bát lão sau khi nhận phần vụ của mình, lão liền băng người ra chỗ còn giáp chiến nhau dữ dội nhất.

Lão đứng nhìn quân hào gồm đầy đủ các đại môn phái cùng các bang phái nhất là Cái bang đang ác chiến với những cao thủ và môn đồ Tuyệt cung.

Vương bát lão đứng nhìn trận chiến rồi cất tiếng sang sảng :

- Tất cả hãy dừng tay lại!

Ông ta hét lên đôi ba lượt mới cảnh tỉnh được các cao thủ quân hào đôi bên.

Khi mọi người đã ngừng tay, Vương bát lão mới cất tiếng thật lớn nói với bọn Tuyệt cung :

- Hỡi những người của Tuyệt cung! Đến giờ này các ngươi không hy vọng gì sống sót vì Cung chủ của các ngươi đã bỏ các ngươi rồi, và Cung chủ phu nhân cũng đã tuyệt mạng. Những Động chủ, Điện chủ cũng đều tán mạng cả rồi thì giờ đây các ngươi chiến đấu để làm gì? Chiến đấu để hy sinh tánh mạng của các ngươi một cách vô ích như vậy thử hỏi điều ấy có lợi hay không?

Vương bát lão ngưng lại một chút như để mọi người lưu ý hơn rồi nói tiếp :

- Giờ đây, trước mặt các người đều là cao thủ của các đại môn phái cùng khách anh hùng cũng lo cho sự an nguy của võ lâm thì hỏi các người còn có hy vọng gì để tìm sinh lộ chăng?

Lão ngưng lại nhú mày như suy nghĩ gì rồi nói :

- Nhưng ta... ta muốn các ngươi tự nghĩ trong giây lát và chúng tôi sẽ để cho các người một con đường thoát, đó là tự ý thoát lấy ra khỏi chỗ này và trở về con đường thiện để làm lại cuộc đời trong chốn hiền lương. Các ngươi cứ suy nghĩ và hành động theo sự suy tính của các người!

Tất cả quân hào đều có lòng rộng lượng, nên nghe Vương bát lão tuyên bố như vậy, họ đều tán đồng và chờ đợi sự hành động của phe địch.

Một thoáng trôi qua, bỗng một lão già cao thủ của Tuyệt cung bước ra cất tiếng nói :

- Chúng tôi đại diện cho thủ hạ của Tuyệt cung và các môn đồ Động và Điện mới sát nhập xin có ý kiến là từ lâu chúng tôi đã đi theo một con đường sai lạc, chỉ nhằm tư thù, vị lợi cá nhân mà hôm nay được Vương đại hiệp mở lối chỉ đường nên tất cả chúng tôi đồng cảm ơn chư quân hùng đã rộng lượng. Chúng tôi nguyện sẽ tìm con đường sống tốt đẹp trong tương lai, đem tài hèn năng mọn sẵn có để phục vụ lẽ phải.

Lão vừa nói xong là vút ngay cây kiếm của lão đang cầm trong tay, tức thì những người khác của Tuyệt cung cũng vút bỏ khí giới trong tay theo lão.

Vương bất lão thấy vậy cười nói :

- Vậy thì hay lắm, những người rời khỏi nơi này hãy vào khai kho để chia một số bạc vàng mang về làm vốn sinh sống với phu thê, phụ mẫu cho trọn tình.

Hành loạt tiếng hô lên :

- Cảm tạ đại hiệp.

- Cảm tạ Vương đại hiệp.

Thấy sự xếp đặt mọi việc đã xong, quần hào cũng nhẹ người để lo chôn cất, săn sóc những môn đồ của các môn phái đã thương vong tại đây.

Khi mọi việc xong xuôi rồi, các đại diện các môn phái và quần hào định cáo từ lui gót thì Vương bất lão đã đề nghị :

- Hiện nay, cuộc chiến nơi này thì đã tạm xong, song có một cuộc chiến khác thật quan trọng vô vàn...

Có tiếng hỏi :

- Cuộc chiến nào vậy Vương đại hiệp?

Vừa lúc đó có tiếng chuông ngân.

Kinh... coong...

Mọi người đều quay nhìn về hướng có tiếng chuông vọng đến thì họ đều reo lên :

- Huyền Không đại sư!

Thật vậy, nhà sư này chính là Huyền Không đại sư, vừa mới đến ông đã nói ngay :

- Xin tiếp lời Vương bất lão để thông báo cùng chư vị quần hào là hiện giờ Bạch y thư sinh Nam Đông Bích thiếu hiệp đang cùng Võ Lâm tam tuyệt và Cung chủ Tuyệt cung đang tranh hùng để tranh dành sự an nguy cho võ lâm trong những ngày sắp đến.

Giữa lúc đó một bóng thiếu nữ lướt tới hỏi ngay đại sư :

- Thưa đại sư, có cả Võ Lâm tam tuyệt nữa hả?

Đại sư gạt đầu niệm Phật hiệu rồi đáp :

- Bản tăng nói không sai.

- Vậy tôi phải lên trên đó.

Vương bất lão la lên :

- Ê! Ê! Chiêu muội, đợi đại ca với chứ?

Lão vừa gọi vừa dùng Thân ảnh phi thân như tia chớp, xao xẹt phóng người theo gót Chiêu Hạ.

Có tiếng quần hào la lớn :

- Chúng tôi cũng xin đi hỗ trợ nữa.

Tiếng chuông của Huyền Không đại sư ngân lên hai tiếng "kinh coong" như trấn an quần hào rồi vị đại sư mới lên tiếng :

- Lòng hỗ trợ của chư vị thật muôn vàn cao quý song có một điều bản tăng muốn xin thưa với chư vị.

Lại có tiếng đáp :

- Xin đại sư cứ tự nhiên chỉ giáo cho.

- Nói điều chỉ giáo thì không dám, song bản tăng xin nói ra rằng nơi ác chiến đó là trên đỉnh núi tuyết cao chót của dãy Mã Long sơn này mà quanh năm suốt tháng đều có tuyết phủ mênh mông. Điều quan yếu nhất là muốn lên được trên đỉnh núi tuyết ấy không phải là việc dễ dàng như quý vị đã rõ.

Huyền Không đại sư ngưng lại một chốc rồi nói tiếp :

- Vì đỉnh núi quá cao, cao chưa từng có đỉnh núi nào cao hơn, hơn nữa đường lên được tận đỉnh núi thật là điều đáng ngại vì tứ bề của đỉnh núi đều là vách đá dốc thẳng đứng và rong nhốt bám trơn như mỡ. Chỉ những người nào có khinh công thượng thặng mới hy vọng lên tận nơi đó được.

Có tiếng quần hào xì xào :

- Như vậy, chúng ta hy vọng gì lên trên ấy được?

- Dùng khinh công thượng đỉnh thì trên giang hồ này được mấy ai?

Qua tiếng bàn tán của quần hào, Huyền Không đại sư lại tiếp :

- Hơn nữa, chúng ta lên trên ấy có giúp ích gì không hay chỉ là trở ngại cho cuộc chiến. Chính bản tăng cũng nhận rằng không đủ tài nghệ để so sánh với Võ Lâm tam tuyệt.

Nghe đại sư nói thế, tất cả quần hào đồng lượt "ô" lên một tiếng và nói :

- Như vậy, kẻ nào chiến thắng trong trận ấy phải được tôn là Thiên hạ đệ nhất nhân vậy!

Có tiếng quần hào xôn xao :

- Đúng!

- Phải như thế rồi.

Có một vị Trưởng lão phái Không Động bước ra lớn tiếng hỏi :

- Ví dụ như người thắng cuộc là Cung chủ Tuyệt cung hay Độc Bách Trùng Cát Ô Man thì sao?

Huyền Không đại sư gật đầu đáp :

- Đó là điều bản tăng đã đề cập đến lúc nãy, và kiếp vận võ lâm sắp tới sẽ tùy nơi cuộc tranh tài ấy.

Quần hào lại bàn tán, xôn xao... và cuối cùng họ cử đại diện ở lại để biết kết quả cuộc tranh tài, còn bao nhiêu môn đồ của các môn phái lần lượt ra về trong sự mong chờ, hồi hộp.

Một cuộc tranh tài mà họ đang rời mắt chờ mong, bao lòng hồi hộp như chính họ là kẻ đang dự trận.

Kiếp vận võ lâm an nguy là do nơi kẻ thắng cuộc, do nơi kẻ khuấy động võ lâm hay mang bình an cho mọi người.

Họ đang chờ đợi.

Họ đang lo lắng nơi đỉnh tuyết của dãy Mã Long sơn.

Cũng lo lắng như mọi người, một cô gái và một lão già đang thi triển Xạ ảnh quang và Thần ảnh Phi Thiên vượt muôn trùng dãy núi đá dựng trơn mỡ để tìm đường lên đỉnh núi tuyết.

Sau mấy giờ đồng hồ, hai người này đã lên được trên đỉnh núi tuyết, họ chính là Chiêu Hạ và Vương bất lão, hai kẻ đã mang trong người hai môn tuyệt kỹ khinh công trong thiên hạ võ lâm.

Trên đỉnh Mã Long sơn này là một vùng bằng phẳng thật rộng, không có một bóng cây, cọng cỏ nào cả mà chỉ một lớp tuyết dày trắng phau, phủ kín cả một vùng.

Chiêu Hạ và Vương bất lão vừa bước lên thì đã nghe Đông Bích quát hỏi :

- Lão Cung chủ Tuyệt cung Thác Kha Lợi người còn nhớ mười tám năm về trước trên đỉnh Băng Sơn của dãy Trường Độc phong sơn người chủ mưu hạ sát Song Hiệp Tiên Kiếm không?

Lão cung chủ quát mắt sáng quát cười ha hả :

- Nam Đông Bích, hôm nay người định báo thù cho cha mẹ người phải không?

Đông Bích mặt đầy sát khí gằn giọng :

- Điều đó là lẽ đương nhiên nhưng ta còn có một nhiệm vụ nữa là trả mối thù cho Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn lão tiên bối nữa kìa.

Lão cung chủ thoáng nét kinh ngạc hỏi :

- Người biết lão quý ấy?

- Sao lại không?

- Vậy người là gì của lão ta?

- Không là gì cả.

- Nhưng sao người đòi trả thù?

- Vì lão tiên bối ấy nhờ ta.

- Nhờ người?

- Không sai.

Lão cung chủ Tuyệt cung cất giọng cười ngạo mạn rồi nói :

- Tiểu tử, mi lớn gan thật.

- Tại sao người nói thế?

- Vì tài sức của người có đủ bảo vệ mạng sống của người chưa mà hòng đi trả thù cho kẻ khác.

- Câm mồm! Người hãy xem đây!

Chàng thủ bộ định tung chưởng tấn công thì hai bóng người lướt tới quát :

- Tiểu tử! Đừng hỗn láo, có Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân đây.

Thiên Thủ Bách Độc quay sang nói với Cung chủ Thác Kha Lợi :

- Thưa Cung chủ, thành oắt con này để chúng tôi lo, Cung chủ khỏi bận tâm đến.

Nói xong lão quay sang ra hiệu cho Lạc Hồn phu nhân chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng hai bóng người lao vút đến quát :

- Vợ chồng lão quý, đừng hí lộng nơi đây, sanh mạng các người không cần phải nhọc sức Đông ca của ta.

Vương bất lão cũng thêm vào :

- Đúng, đúng lắm! Đông tiểu đệ, để đại ca gheo mù già Lạc Hồn trông còn xinh ra phết này một phen cho vui.

Bồng có tiếng gọi :

- Chiêu nhi, con cũng lên đây à?

Nàng quay nhìn về người cất tiếng đáp :

- Thưa phụ thân, vì Chiêu nhi nghe nói có phụ thân ở đây nên lên đây chứ!

- Lên làm gì?

- Dạ... dạ để xem cho vui.

- Có gì đâu mà vui?

- Dạ có chứ!

- Có gì nào?

- Dạ, mấy khi Võ Lâm tam tuyệt đủ mặt như ngày nay, lại có thêm Cung chủ Tuyệt cung, Thiên Thủ Bách Độc, Lạc Hồn phu nhân, Vương bất lão, Nam Đông Bích và...

- Và Chiêu nhi nữa phải không?

Có tiếng Phật hiệu nổi lên :

- Mô Phật! Chiêu huynh gặp con cứ hàn huyên mãi sao?

Chính vậy, phụ thân của Chiêu Hạ chính là Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, một trong Tam tuyệt đáp lời :

- Có gì xin huynh thứ cho.

Bây giờ lại có tiếng cười the thé và tiếng nói chát chúa :

- Ông Phật Nhất đạo này, hôm nay cũng không có người để phó hội như lời giao ước ngày trước phải không?

Nhất Đạo Cao Lâm Hồng, một trong Tam tuyệt cất tiếng sang sảng :

- Độc Bách Trùng Cát Ô Man, hôm nay tùy huynh định đoạt vậy.

Độc Bách Trùng Cát Ô Man cất giọng cười the thé đáp :

- Khởi nói nhiều, ta và huynh trao đổi nhau vài trăm chiêu cho vui.

Nói vừa dứt là Cát Ô Man xuất chưởng tấn công ngay. Hai bên tức thì quay vù trong trận chiến.

Một cuộc chiến chưa từng thấy bởi hai bên đều đã mang một chữ "tuyệt" thì tài nghệ phải kinh hồn rồi.

Trận chiến giữa "chánh" và "độc" phát khởi thì lập tức Thiên Thủ Bách Độc và Lạc Hồn phu nhân cũng vung chưởng tấn công.

Chiêu Hạ lập tức vung ngọc chưởng chặn Thiên Thủ Bách Độc và Vương bất lão đánh với Lạc Hồn phu nhân.

Vừa đánh vừa nghe Vương bất lão la lên :

- Ôi! Ôi! Phu nhân ôi! Nương tay chứ ai lại dứt tình sao mà nặng đòn quá vậy.

Rồi nghe Lạc Hồn phu nhân quát âm lên :

- Lão quỷ, ngươi đừng y vào Thần ảnh mà mất mạng đấy nhé!

- Ôi! Phu nhân lại đánh theo Thiếu lâm phái rồi.

Và nghe lão ta tiếp :

- Đó, sao lại đổi qua Không Động phái, cả Điểm Thương nữa, chà chà phu nhân lắm công nghiên cứu quá nhỉ, như thế này thì Vương bất lão ta phải khổ rồi.

Trong khi đó thì Thiên Thủ Bách Độc không một lời nào, cứ âm thầm tấn công những đòn sát thủ, những chưởng pháp kỳ dị gồm nhiều môn phái nên đã làm cho Chiêu Hạ phải bối rối không ít.

Về phía Đông Bích và Cung chủ Tuyệt cung thì sự ác đấu thật là kinh hồn vì một bên là Cung chủ Tuyệt cung, con người mang nhiều tham vọng với một thân đã luyện được Bí kíp toàn thư nên mọi chưởng quyền, cước pháp đều cao siêu tột đỉnh. Đòn nào tung ra cũng là sát chiêu cả. Còn một bên là mang thù hận trong máu huyết nên đòn trả đòn đánh cũng đều hiểm nguy cho địch thủ.

Riêng chỉ có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ là như kẻ ngoại cuộc.

Ông ta như khách bàng quang ngắm cảnh, bình thản đến độ không ai có thể ngờ được.

Cuộc chiến cứ tiếp diễn có cả trăm chiêu nhưng chưa có một cặp nào suy chuyển.

Hai trăm chiêu.

Ba trăm chiêu.

Bỗng có tiếng Vương bất lão kêu "hự" một tiếng, thân hình lão đảo lùi ra xa hơn sáu bước dài, máu trong miệng vọt ra một búng đỏ mặt tuyệt.

Trong khi đó thì Lạc Hồn phu nhân bay người tới vung chưởng giáng vào Vương bất lão.

Bùng!

Chưởng phong chạm nhau, tuyết lở bay tung. Lạc Hồn phu nhân lão đảo thối lui, trong khi đó Vương bất lão đã được Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ đỡ lên :

Lạc Hồn phu nhân quát :

- Cuồng Sĩ, ta sẽ cho ngươi ném tài Lạc Hồn này.

Vừa dứt lời, bà ta tung chưởng đánh vào Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ.

Cũng ngay lúc đó, Thiên Thủ Bách Độc đã tống một chưởng thật khủng khiếp đẩy Chiêu Hạ bay về phía Đông Bích, trong khi Chiêu Hạ chưa giữ lại thăng bằng thì bóng chưởng đập chùng phủ tới.

Trước tình trạng quá nguy, Đông Bích liền sử dụng Thân ảnh Phi Thiên bay vút lên cao để thoát ra khỏi vòng chiến đấu với lão Cung chủ, đồng thời từ trên cao chàng cử chưởng đánh bổ xuống Thiên Thủ Bách Độc làm lão ta phải đổi hướng quay lại chống đỡ Đông Bích và vì thế Chiêu Hạ mới thoát nạn. Nhưng vì Đông Bích từ trên cao vung chưởng đánh xuống nên thế chưởng yếu đi rất nhiều và vì thế sau lúc chưởng phong chạm nhau, Đông Bích bị đẩy dội lên trên không, tuy nhiên nhờ chàng đã biết trước sự việc nên nương theo chưởng kinh thoát luôn ra ngoài.

Cũng vì thế mà Chiêu Hạ lại bị bỏ lại bên trong nên không chậm trễ, Cung chủ liền vung chưởng chụp vào nàng.

Thế nguy này chưa giải thì thế nguy khác lại tới, nhưng may mắn sao Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ lúc nào cũng quan tâm đến ái nữ nên thấy vậy liền sử dụng Xạ ảnh quang xẹt đến đỡ ngay thế chưởng của Cung chủ Tuyệt cung.

Bùng!

Cả hai đều lùi lại ba bước, nhìn nhau sửng sốt.

Một bên là trong Võ Lâm tam tuyệt, một bên là đã luyện được Bí kíp toàn thư, mới chạm nhau một chưởng mà đã nhìn lực lượng đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.

Được rảnh tay trong giây lát và vì bị thương rất nhẹ nên Chiêu Hạ và Vương bất lão cùng liên tay tấn công ngay Lạc Hồn phu nhân trong khi đó Đông Bích đã đánh chặn Thiên Thủ Bách Độc.

Cuộc chiến giờ đây đã lôi cuốn mọi người hiện diện vào trận đấu.

Chiêu Hạ và Vương bất lão liên tay tấn công Lạc Hồn phu nhân nên đã bắt đầu lấy lại bình tĩnh để đưa cuộc chiến đi dần vào khủng khiếp.

Riêng Thiên Thủ Bách Độc thấy Lạc Hồn phu nhân bị vây công nên quá tức giận liền sử dụng thay đổi qua nhiều võ công của các môn phái cốt để làm cho Đông Bích lúng túng trước lối xuất thủ kỳ diệu.

Nhưng võ quái dày gập móng tay nhọn. Những võ công của môn phái nào Thiên Thủ Bách Độc sử dụng được thì Đông Bích cũng điều biết qua nhờ thời gian cùng ở với vợ chồng Thiên Thủ Bách Độc ở cung điện trong lòng đất.

Nhưng Đông Bích vì được kỳ duyên nên học được những nhược điểm võ công của mỗi môn phái nên đã chặn đứng mọi sự tấn công của Thiên Thủ Bách Độc một cách dễ dàng. Những điều mà Bá Nhược Du Kiến Anh ghi chép lại giờ đây đang sống dậy trong ý thức của Đông Bích.

Đã qua hơn mấy trăm hiệp rồi mà chưa bên nào đạt được thắng bại nên lúc này Thiên Thủ Bách Độc quá sức u uất. Lão ta liền sử dụng đến chất độc và độc trùng.

Trong khi hai bên chạm chưởng là lão ta nhân cơ hội phóng chất độc và thả độc trùng xâm nhập vào Đông Bích song Đông Bích biết thân mình chàng đã được miễn nhiễm chất độc hoàn toàn nên chàng vẫn bình thản.

Thiên Thủ Bách Độc tức quá hét :

- Tiểu tử hãy nộp mạng đây.

Tức thì lão rút phát một chiếc phát trần mang tuyết chiêu trong Thập nhị chiêu hồn thức mà nhờ kinh nghiệm suốt cuộc đời khuấy động giang hồ của lão mới sáng tạo ra.

Chiếc phát trần như bóng lưới bủa giăng, như sóng bạc lấp lánh.

Đông Bích thấy thế thâm nhủ :

- Thật nguy hiểm, chiếc phát trần này quá sức hung hãn.

Chàng lập tức rút chiếc quạt ra mang tuyết chiêu để đối phó.

Cuộc đấu đi dần vào nguy hiểm.

Chỉ thấy bóng người quay tít, chớp nhoáng chập chùng.

Bỗng nghe Thiên Thủ Bách Độc hét :

- Thập nhị chiêu hồn thức đây, hãy đỡ.

Chiếc phát trần cũng như muôn ngàn cái phát trần từ bốn phương tám hướng phủ đến với tốc độ nhanh vô cùng. Đông Bích liền ngưng tụ tinh thần, đột nhiên hét lên một tiếng, chiếc quạt quay luôn mấy vòng tròn tạo nên những âm thanh :

Phụt! Phụt! Phụt!

Tiếng kêu thoát ra thì muôn ngàn sợi dây trong phát trần tung bay lả tả.

Cũng trong lúc đó có tiếng kêu biết thảm rống lên :

- á...

Thân hình Thiên Thủ Bách Độc bắn vọt ra, tay mặt ôm lấy vai trái, máu chảy đầm đề vì đã cụt hẳn cánh tay đã bị chiếc quạt của Đông Bích tiện mất.

Không để lỡ dịp, lập tức Đông Bích chớp người đến và chiếc quạt đã bung hai lưỡi kiếm phóng luôn vào tim của Thiên Thủ Bách Độc.

- á! á! á!

Tiếng la thất thanh của Thiên Thủ Bách Độc vang giữa đỉnh tuyết nghe lồng lộng.

Cũng vì tiếng la này làm cho Lạc Hồn phu nhân thất kinh và vì vậy đã lơ đễnh nên ngọn nhuyễn kiếm của Chiêu Hạ đã xốt ngọt đứt ngay một nửa thân người bà ta.

Máu trào ướm cả mặt tuyết.

La phu nhân lão đảo ngả nhào lên xác của Thiên Thủ Bách Độc, bà ta thều thào :

- Phu quân...

Thế là hai người dặt tay nhau qua bên kia thế giới, chấm dứt hai cuộc đời khuấy động giang hồ, gieo bao nhiêu tang tóc cho giới võ lâm.

Tình trạng bi thảm đó đã làm cho Đông Bích, Chiêu Hạ và Vương bất lão bàng hoàng sững sốt thì bỗng nghe một tiếng "hự" thật lớn lọt đến tai ba người.

Họ quay lại thì thấy Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ phun ra một búng máu thật lớn, bị trọng thương trầm trọng đang ngồi xuống mặt tuyết.

Trong khi đó Cung chủ Tuyệt cung cất tiếng cười đắc thắng :

- Hà! Hà! Hà! Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ, ngươi đã ném Đoạn Hồn chưởng của Cung chủ Tuyệt cung rồi chứ?

Lão cất tiếng cười đắc chí rồi từ từ tiến tới.

Nhưng Đông Bích đã nhoáng lên đứng trước mặt lão ta như thiên thần căm giận.

Chàng hét :

- Thác Kha Lợi, ngươi sẽ lãnh cái chết!

Lão cung chủ vẫn điềm nhiên mắng :

- Tiểu tử! Giờ đến phiên ngươi nộp mạng phải không?

Lời vừa dứt là bóng chưởng đã tung ra triển miên bất tận.

Mới ra chiêu mà lão ta đã sử dụng toàn tuyệt chiêu quyết sát nên Đông Bích hỏi :

- Thác Kha Lợi, đây là những tuyệt chiêu ngươi học được trong Bí kíp toàn thư phải không?

- Đúng! Bí kíp toàn thư ta đang giữ trong mình đây, ngươi có thích xem thì hãy xuống Diêm vương ta gửi theo cho xem.

- Đừng khoác lác! Ngươi hãy đem hết công phu ra định cao thấp.

- Cuồng Sĩ mà còn thất bại bởi Đoạn Hồn chưởng của ta thì ngươi làm gì mà hy vọng, hãy cầu nguyện đi.

- Thác Kha Lợi, chính chưởng pháp này ngươi đã sử dụng để hại sư phụ ngươi là Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn có phải không?

Lão ta cất tiếng cười gằn :

- Đúng vậy, và Thiên hạ đệ nhất nhân chính là ta!

- Ngươi khoác lác quá!

- Được! Tiểu tử hãy xem đây!

Tức thì muôn ngàn bóng chưởng chập chùng và Đông Bích lập tức buông chưởng phản kích ngay.

Bí kíp toàn thư thật là một kho tàng của võ lâm vì nó ghi chép lại những tuyệt chiêu của các thế võ trên giang hồ để cấu tạo ra một pho võ công độc đáo khôn lường. Nhờ thế mà lão Cung chủ đã chiếm được thượng phong, đưa Đông Bích vào muôn ngàn nguy hiểm.

Sự hận thù như đến với Đông Bích làm chàng bất chợt trong cái nguy cơ tìm ra cái lẽ kết hợp võ công mà chàng đã biết từ trước một cách liên tục, uyển chuyển và cũng từ ý thức đó, Đông Bích cứ sử dụng cùng chiêu thế của đối phương để khắc chế đối phương.

Lão cung Chủ thật không ngờ chàng thiếu niên này lại có một nội công kỳ diệu và vô biên như vậy nên lão tức giận hét lên :

- Đoạn Hồn chưởng đây, hãy đỡ.

Ngày Đông Bích gặp Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn, lão đã dặn dò trước khi truyền cho chàng pho chưởng pháp Âm Dương Thiên Toàn chưởng là Đoạn Hồn chưởng chỉ có Âm Dương Thiên Toàn chưởng là khắc chế được thôi.

Vì vậy nghe lão Cung chủ sử dụng Đoạn Hồn chưởng thì Đông Bích lập tức sử dụng ngay Âm Dương Thiên Toàn chưởng với ba chiêu thế.

Chiêu thứ nhất được tung ra...

âm...

Sức nóng kinh hồn làm băng tuyết rã tan thành nước chảy xuống triền núi.

Chiêu thứ hai được xuất thủ...

Bùng!

Bao nhiêu nước vừa chảy đều đóng băng lại như cũ.

Đông Bích thối lui ba bước, khoe mê máu rỉ thành một giòng nhỏ.

Còn lão Cung chủ bị lùi lại năm bước cày sâu dưới lớp tuyết.

Lão ta căm giận ngật trời hét lớn :

- Ta lấy mạng ngươi.

Bóng chưởng chập chùng như bài sơn đảo hải vì lão sử dụng với toàn bộ công lực của lão.

Thấy hai chiêu đầu cũng chưa sát hại được địch thủ nên thấy bóng chưởng của địch thủ tung ra, Đông Bích liền mang hết công lực với mười hai thành công lực tung ra chiêu thức cuối cùng để phản kích với địch.

Bùng!... Bùng!... Râm!...

Chưởng phong như cơn bão tố hãi hùng, cuốn tuyết tung bay đổ xuống ngàn trượng. Nhưng trong vùng tuyết đổ này có tiếng la :

- á! á! á!...

Tiếng la tắt ngấm dần trong hoang vắng.

Khi nhìn lại đấu trường thì không còn thấy bóng hình lão Cung chủ Tuyệt cung Thác Kha Lợi đâu cả.

Đông Bích khấn thầm :

- Cầu mong phụ thân được mãn nguyện vì con đã trả xong mối gia thù và Bí kíp toàn thư cũng trở về với cát bụi.

Đông Bích đưa tay quệt giòng máu nơi khoe miệng thì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ cũng đã đứng lên vì nhờ Chiêu Hạ và Vương bất lão tiếp lực chữa thương nên mau chóng bình phục.

Đông Bích đi nhanh về góc bãi tuyết ở phía đằng xa nơi mà Nhất Đạo và Độc Bách Trùng Cát Ô Man đang nắm tay ngồi đối diện nhau, miệng cười toe toét.

Nhưng khi đến gần, Đông Bích chợt la lớn :

- Trời ơi! Chết cả rồi.

Thật vậy, khi mọi người chạy đến thì mới biết là cả hai vì đấu nội lực và cùng kiệt sức nên cùng chết trong tư thế đang ngồi mà miệng vẫn cười.

Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ bỗng Nhất Đạo Cao Lâm Hồng trong tay than :

- Sau năm mươi năm Võ Lâm tam tuyệt không còn nữa mà kiếp vận võ lâm lại được bình an nhờ Thiên hạ đệ nhất nhân Bạch y thư sinh Nam Đông Bích.

Lão cất tiếng cười.

Tiếng cười vang tận trời xanh. Tiếng cười như ai oán rồi như mãn nguyện.

Bồng Chiêu Hạ gọi :

- Phụ thân...

Tiếng cười bỗng im bật, đôi mắt trùi mẩn chứa đầy tình phụ tử của Cuồng Sĩ nhìn nàng hỏi :

- Chiêu nhi, con gọi gì?

- Thưa phụ thân, nhân đây con xin giới thiệu với phụ thân đây là... Đông... Nam Đông Bích... người...

- Người gì?

Nàng e thẹn ấp úng :

- Người mà con đã thưa với phụ thân đó.

Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ cất tiếng cười sáng khoái rồi quay sang nói với Đông Bích :

- Nam Đông Bích con của Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ phu nhân đều là chỗ quen biết với nhau cả. Giờ đây ta giao Chiêu nhi cho con, con nghĩ sao?

Đông Bích mừng thầm, hớn hờ đáp :

- Cháu, ơ... Con xin ra mắt nhạc phụ.

Đông Bích vừa thi lễ xong thì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ liền ôm lấy xác Nhất Đạo chạy xuống triền núi nói vọng lại :

- Ta đưa người huynh đệ an nghỉ rồi sẽ thăm chúng bay sau.

Giọng Cuồng Sĩ còn vang thêm :

- Xin thất lễ Vương huynh nhé!

Ba người nhìn Cuồng Sĩ ôm Nhất Đạo Cao Lâm Hồng lao đi cho đến khi khuất bóng mới thôi.

Đông Bích cầm tay Chiêu Hạ quay sang nói với Vương bất lão :

- Đại ca, từ giờ phút này đại ca phải cùng tiểu đệ và tiểu muội vui buồn có nhau nghe.

Vương bất lão lắc đầu quây quây :

- Không không! Đại ca sợ làm phiền tiểu đệ và tiểu muội lắm.

Chiêu Hạ chận lời :

- Đông ca à! Tiểu muội thấy Tuyệt cung này từ phong cảnh đến lối kiến trúc thật công phu, nếu chúng ta phá thì uổng quá, chi bằng chúng ta về đó ở thì hay hơn.

Đông Bích gật đầu :

- Đồng ý ngay.

Thế là Đông Bích một bên, Chiêu Hạ một bên lôi Vương bất lão vừa đi vừa nói :

- Đại ca, phải ở với tụi tiểu đệ nghe.

Tiếng cười của ba người vang lên thật hồn nhiên, vui vẻ...

Đông Bích nhắn tin về cho mẹ chàng hay là gia thù đã trả xong.

Hết